



ת"פ 27298/01/18 - מדינת ישראל נגד מוסא רחאל

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 27298-01-18 מדינת ישראל נ' רחאל

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות המחלקה לחקירות שוטרים

נגד

הנאשם

מוסא רחאל

באמצעות בא כוחו עו"ד שמואל
לוינסטיין

גזר דין

כתב האישום:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב האישום, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של **מרמה והפרת אמונים** - עבירה לפי סעיף 284 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

על פי עובדות כתב האישום בו הורשע הנאשם, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, שירת הנאשם כחוקר בימ"ר במחוז צפון במשטרת ישראל.

בין אבראהים דיאבת (**להלן: "אבראהים"**) לבין הנאשם, קיים קשר חברי. כמו כן, אבראהים מצוי בקשרי חברות עם מוחמד טאהא (**להלן: "מוחמד"**).

ביום 30.5.16 הגישה מונא טאהא (**להלן: "מונא"**) אשתו של מוחמד, תלונה במשטרה לפיה מוחמד הכה אותה (**להלן: "התלונה"**), בעקבות התלונה מוחמד נעצר.

ביום 02.06.16 התקשר אבראהים אל הנאשם ועדכן אותו בדבר מעצרו של מוחמד וכן אמר לו כי מונא 'עצרה את התלונה'. באותה השיחה, ביקש אבראהים מהנאשם שיפנה אל חוקר התיק, ראמי סרור (**להלן: "ראמי"**) על מנת שזה ישחרר את מוחמד ממעצרו.

בתגובה, שאל הנאשם את אבראהים האם מונא מסרה למשטרה תעודות רפואיות התומכות בתלונתה, אבראהים השיב בשלילה והנאשם הנחה אותו לבדוק זאת בוודאות.

בהמשך אותו היום, עדכן אבראהים את הנאשם כי בדק ווידא שמונא לא הגישה כל מסמך רפואי.

או אז, הנחה הנאשם את אבראהים, שמונא תכתוב מכתב בו היא מבטלת את תלונתה. לאחר מכן, ציין הנאשם כי ביום המחרת יבדוק את מצב התלונה והנחה שבנו של מוחמד - עמאד טאהא (**להלן: "עמאד"**) יצור עמו קשר.



עוד באותו היום, התקשר עמאד אל הנאשם וציין בפניו כי מוחמד 'עשה בלאגן', שזה והכה את אמו.

בתגובה, שאל הנאשם את עמאד האם יש למונא חבלות הנראות לעין, עמאד השיב בשלילה. הנאשם הנחה את עמאד ללכת למחרת בשעה 9:00 לשופט תורן, ולומר שמוחמד היה שיכור וש'אין כלום'. הנאשם ציין כי 'מחר יש שופט טוב' וציין כי ישוחח עם השופט בכדי שישחרר את מוחמד. עוד הדגיש הנאשם כי חשוב שמונא תתלווה אל עימאד ותהיה עימו בזמן הצהרתו בפני בית המשפט.

למחרת, ביום 3.6.16, שוחח עמאד עם הנאשם בטלפון ועדכן אותו כי הוא נמצא בבית המשפט. הנאשם בתגובה הנחה אותו ליצור קשר עם עו"ד בשם "עלא", אשר נכח באותה העת בבית המשפט.

בהמשך אותו היום, במהלך שיחה טלפונית בין אברהמים לנאשם, ציין הנאשם כי התעוררה בעיה כיוון שבעת שמונא ביקשה לבטל את התלווה, היא הוסיפה שמדובר בתלווה בדבר אירועים שאכן אירעו.

הנאשם המשיך ופירט כי בכדי לתקן את המצב, על מונא להגיד בבית המשפט כי מוחמד לא הכה אותה וכי מדובר באי הבנה. הנאשם הנחה את אברהמים שמונא תגיד בבית המשפט שהיא לא קוראת עברית ולפיכך לא הבינה על מה חתמה כאשר הגישה את תלונתה. עוד הנחה הנאשם כי על מונא לציין בפני בית המשפט שאף אחד לא לחץ עליה לבטל את התלווה. הנאשם הדגיש בפני אברהמים כי רק אם יפעל על פי הנחיותיו מוחמד ישוחרר ממעצרו בהקדם.

ביום 5.6.16, עדכן אברהמים את הנאשם כי מספר נשים המעורבות בתיק, ניגשו לבית המשפט וציינו כי מוחמד כלל לא הכה את מונא.

ביום 29.6.16 נסגר התיק נגד אברהמים בעילה של חוסר ראיות.

במעשיו המתוארים לעיל, ביצע הנאשם מעשה מרמה והפרת אמונים הפוגע בציבור.

הסדר הטיעון:

הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בכתב האישום, יורשע, וישלח לשירות המבחן להכנת תסקיר בעניינו אשר יבחן את שאלת ההרשעה, כאשר עמדת המדינה כי יש להרשיעו והמלצות התסקיר אינן מחייבות אותה ואילו הסניגור יוכל לטעון לאי הרשעה. הצדדים הסכימו כי יטענו באופן חופשי לעניין העונש.

תסקיר שירות המבחן:

הנאשם בן 52, נשוי ואב לחמישה ילדים בגילאים 22-28, פנסיונר משטרה. הנאשם השלים 12 שנות לימוד, ולדבריו השלים תואר ראשון במדעי המדינה והיסטוריה של המזרח התיכון וכן למד משפטים. בשנת 1983 התגייס הנאשם לצבא ושירת כלוחם בחטיבה 417 והשתחרר מוקדם מהצבא על רקע יציאתו ללימודים. מבחינה בריאותית, סובל הנאשם מבעיות אורתופדיות שונות. הנאשם מסר כי עקב מעורבותו בתיק חווה נסיגה תפקודית במצבו הנפשי אשר בעקבותיה פנה לקבלת טיפול פסיכיאטרי, אובחן כסובל מפוסט טראומה וכיום מטופל באמצעות קנאביס רפואי.



מבחינה תעסוקתית, הנאשם מצוי בפנסיה מהמשטרה. הנאשם התגייס למשטרה בשנת 1984 ועבד בתפקידים שונים במערכת כאשר תפקידו האחרון היה טוען מעצרים בבית המשפט בנצרת. בפני שירות המבחן הוצגו חוות דעת, המלצות ותעודות הצטיינות מהן עולה כי הנאשם ביצע את עבודתו בנאמנות רבה ובמסירות.

אשר לעבירה הנוכחית, הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו ומסר כי התנהגותו נבעה מתוך לחץ וחוסר שיקול דעת והביע צער וחרטה על התנהגותו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם חווה קושי רגשי ונפשי רב סביב הפגיעה בדימויו העצמי בחברה נוכח מעורבותו בעבירה, וזיהה נזקקות טיפולית עקב כך. הנאשם הביע דאגה בפני שירות המבחן מההרשעה בתיק זה אשר עלולה לפגוע ביכולתו לעסוק במקצוע עריכת הדין אותו למד והתקדמותו המקצועית.

שירות המבחן המליץ לשלב את הנאשם בפיקוח למשך שנה, במסגרת זו המבחן הוצע כי הנאשם ישתלב בטיפול קבוצתי בתחום המרמה. כמו כן, הומלץ על הטלת ענישה מוחשית כצו של"צ בהיקף של 200 שעות לצד התחייבות כספית להימנע מעבירה וזאת ללא הרשעתו בפלילים.

טענות הצדדים:

טענות המאשימה:

המאשימה הגישה טיעונים בכתב בהם הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, והם: פגיעה באמון הציבור במשטרה, פגיעה באמון הציבור במערכת בתי המשפט, פגיעה בטוהר המידות ופגיעה חמורה בסדרי שלטון ומשפט. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, חזרה על עובדות כתב האישום.

בעניין סוגיית אי ההרשעה, מסרה המאשימה כי הימנעות מהרשעה מהווה חריג לכלל, וכי נסיבות ביצוע העבירה, התעוזה של הנאשם, היות המדובר במעשים שנעשו לאורך זמן ולא באופן רגעי או חד פעמי והפגיעה בערכים המוגנים מובילה למסקנה כי יש להרשיע את הנאשם.

המאשימה עתרה למתחם ענישה שנע בין מאסר על תנאי וקנס או של"צ ועד מספר חודשי מאסר בפועל. כאשר היא סבורה כי הענישה בעניינו של הנאשם צריכה לעמוד ברף הנמוך, ועתרה למאסר על תנאי ושל"צ.

טענות ההגנה:

ההגנה מיקדה את טיעוניה בסוגיית אי ההרשעה, כאשר לדידה מדובר במקרה מוצדק להורות על ביטול הרשעת הנאשם, הואיל והנאשם עומד בשני תנאי הלכת כתב.

לגבי התנאי הראשון, נטען כי העבירה של הפרת אמונים כבר הוכרה בפסיקה ככזו שטיבה וסוגה מאפשרים הימנעות מהרשעה. ההגנה טענה כי מעשיו של הנאשם לא היו מאופיינים בפעולות אקטיביות בתיק עצמו; הנאשם אינו היוזם של אותם השיחות עם החבר וכן לא הפיק תועלת או רווח מהמעשים. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם,



כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן, והגיש בעניינו תעודות הערכה והצטיינות וכן מכתבים מטעם קצינים שפיקדו על הנאשם, המעידים על התנהלותו ואופיו במהלך שירותו המשטרתי. ההגנה הדגישה את תחושות הבושה אותן חווה הנאשם כתוצאה מההליך המשפטי והחקירה במח"ש, כחלק מהשתייכות לשושלת גאה של שוטרים. אותן התחושות ליוו את הנאשם ואף גרמו לו להידרדרות במצבו הנפשי (הוגש מסמך חוו"ד רפואית).

אשר לתנאי השני, נטען כי הנאשם סיים לימודי משפטים, וכאשר פרש מהמשטרה תכנן לעסוק בעריכת דין כקריירה שנייה ולעבוד במקצוע לפרנסתו ועל כן קיימת פגיעה קונקרטית וודאית במידה ויורשע ולא יוכל לעסוק בעריכת דין.

לאור הנטען, עתרה ההגנה לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהרשעתו של הנאשם.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם מסר כי לקח אחריות מהיום הראשון וכי הוא מודע לחומרת העבירה ואינו מקל בה ראש. עוד תיאר הנאשם את מצבו כקשה ומסר כי יש לו חמישה ילדים, הבכור רופא שיניים, שני שוטרים שאחד מהם לומד משפטים, שתי בנות אחיות וכן אח שהינו תובע. הנאשם מסר כי כיום לא עובד ויש לו אפשרות לתעסוקה בתחום המשפט, לאחר שכל חייו עסק בחקירות, על מנת שיוכל להמשיך ולהתפרנס.

דין והכרעה עונשית:

בטרם אפנה לקביעת עונשו של הנאשם, אפנה לבחון את שאלת ביטול הרשעתו, שכן ככל שאגיע למסקנה כי יש מקום לבטל את ההרשעה יתייחר הצורך לבחון את הקריטריונים הדרושים לקביעת מתחם העונש ומיקומו במתחם.

שאלת אי ההרשעה:

סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי מקנה לבית המשפט סמכות לבטל הרשעה בפלילים, ולהטיל על הנאשם צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה. סמכות זוהי קיימת גם מכוח הוראותיו של סעיף 71א (ב) לחוק העונשין התשל"ז 1977.

ההלכה הפסוקה קבעה כי הימנעות מהרשעה אפשרית, בהתקיים שני תנאים מצטברים: סוג העבירה מאפשר בנסיבות העניין להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים, והתנאי השני הוא כי השלכותיה של ההרשעה הן כה חמורות, עד כדי פגיעה בשיקומו של הנאשם וקיומו של יחס בלתי פרופורציונלי בין אותה פגיעה לבין מעשה העבירה:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים



לעיל" (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3), 337)

כב' המשנה לנשיא ש. לוי, מנה את שיקולי שירות המבחן, בבואו להמליץ על עונש של עבודת שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, כדלקמן: האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; חומרת העבירה ונסיבותיה; מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; מידת הפגיעה של העבירה באחרים; הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; והאם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית. בד בבד, הפנה לאינטרס הציבור, אשר שם את הדגש על חומרת העבירה ונסיבותיה ועל האפקט הציבורי של הרשעה. כאשר אף לדידו, הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ועל הגורס אחרת לשכנע את בית המשפט כי שיקולי השיקום גוברים במקרה הספציפי על האינטרס הציבורי.

כן נפסק, כי יש להימנע מהרשעה, רק באותם מקרים חריגים, בהם הצטברות הנסיבות הנוגעות לנאשם ולעבירה או העבירות שעבר, מצדיקות אי הטבעת חותם של קלון פלילי על מצחו של הנאשם (ראה עניין **כתב** וגם ע"פ 4466/13 **נתנאל אסולין אורטל נ' מדינת ישראל** (2014); רע"פ 2323/17 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (2017)).

עוד אפנה בעניין זה לדברי כב' נשיא בית המשפט המחוזי, השופט ד"ר ר. שפירא במסגרת ע"פ (מחוזי חיפה) 42146-02-15 **בכר נ' מדינת ישראל** (6.5.15) בו התקבלה, בדעת רוב, בקשה לסיום ההליך ללא הרשעה, תוך הדגשת התכליות העומדות ביסוד הימנעות מהרשעתו של נאשם שביצע עבירה:

"סבור אני כי בנסיבות המקרה שבפנינו הימנעות מהרשעה משרתת מספר תכליות: התכלית הראשונה היא שיקום נאשם. במקרה שבפנינו מדובר באירוע חד פעמי שאירע על רקע משברי. לא קדמו לו אירועים זהים. גם בשש השנים שחלפו לאחר אותו מקרה נשוא כתב האישום לא אירעו אירועים דומים. כך גם לדברי המתלוננת. בנסיבות אלו, ובשים לב לחלוף הזמן הרב מעת ביצוע המעשה, נראה כי השיקום אינו רק בגדר סיכוי ערטילאי אלא רכיב ממשי המצדיק ללכת לקראת המערער ולא ליצור לו כתם שיעמיד בפניו מגבלות כאלו ואחרות לעניין תעסוקה. התכלית השניה היא יעילות הפיקוח השיפוטי על המערער. בעוד שהרשעה ביחד עם מאסר מותנה מסיימת, בפועל, את הטיפול השיפוטי והסוציאלי בפרשה נשוא הליך זה דווקא העמדת המערער בפיקוח תוך הימנעות מהרשעה מאפשרת לגורמי הרווחה להמשיך ולסייע למערער, ובצד הסיוע והמעקב נשאר חרב ההליך השיפוטי מונפת ומרתיעה. זאת במובן שאם יחזור המערער לבצע עבירה נוספת (מכל סוג) ניתן יהיה להחזיר את הדין בעניינו לבית המשפט ולגזור עליו עונש ראוי והולם. סבור אני ששילוב זה משרת הן את עניינו של המערער, הן את עניינה של המתלוננת והן את האינטרס הציבורי."

מכאן אעבור לבחינת התנאים הקבועים בפסיקה בנוגע לאי הרשעה וניישמם על המקרה שבפנינו.

סוג העבירה בנסיבותיה -

הנאשם שימש כשוטר במשטרת ישראל כאשר קיבל שיחת טלפון מחברו שביקש את סיועו, לחבר אחר, שנעצר על רקע



תלונה של אשתו לאלימות שהפגין כלפיה. הנאשם הנחה את חברו, ובעצם את החשוד, כיצד לפעול, על מנת להביא לשחרורו של החשוד, כמפורט בעובדות כתב האישום שפורטו לעיל.

קשה להפריז בחומרת מעשיו של הנאשם, אשר שימש כשוטר באותה עת, כיצד ייעץ למעשה, להטות חקריה ומשפט, אלה מעשים הפוגעים קשות באמון הציבור במשטרה וחותרים תחת שלטון החוק. עם זאת, מדובר בעבירה ראשונה ויחידה של הנאשם ובראייה כוללת, אין המדובר במעשה מהחמורים הנדונים בפסיקה, כפי שיובהר להלן, ואין המדובר במעשים שהנאשם פעל לעשותם, בעבור בצע כסף או הפיק תועלת כלשהי עבורם. לנקודה זו חשיבות רבה לאור מדיניות הענישה והתייחסות הפסיקה כפי שנראה להלן:

ע"פ (מחוזי י-

8271-09-15 **שמעון כהן נ' מדינת ישראל** (1.2.16) - בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של נאשם במובן זה שהורה על ביטול הרשעתו. באותו המקרה הנאשם הורשע בעבירה של מרמה והפרת אמונים לאחר שבעת ששימש כפקיד במחלקת השומה והגבייה של עיריית ירושלים, נהג להפנות תושבים ממזרח ירושלים, אותם פגש במסגרת עבודתו בעירייה ואשר נזקקו למידת קרקע, אל מודד בשם חג'יר, אשר ניהל יחד עם אדם בשם סעיד משרד מידת מקרקעין. הנאשם רשם ביודעין בפנקסי העירייה נתונים כוזבים באשר לשטחם של הנכסים תמורת תשלום כסף. לאחר סקירת האירועים ובחינת נסיבותיו האישיות של הנאשם, שהיה בן 52, ואשר בשל ההליך המשפטי שהתנהל נגדו היה מושעה מזה כשמונה שנים מעבודתו, וכן לאור המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה הורה בית המשפט המחוזי על הימנעות מהרשעתו.

ת"פ (ראשל"צ) 27470-05-10 **מדינת ישראל נ' דוד מרדכי הלפרן בן דב** (13.4.14) - מדובר בנאשם שהורשע בעבירה של מרמה והפרת אמונים בשני אישומים שונים. הנאשם כיהן בתפקיד בכיר מאוד בשירות הציבורי. הנאשם מונה כמנכ"ל מועצת הלול וכממונה על הארגון מחדש של המועצה והסתבך בביצוע עבירות פליליות שעניינן חריגה מן הנהלים/הכללים/ההנחיות ולא הקפיד על התנהגות תקינה וראויה המצופה מעובד ציבור, לא כל שכן עובד ציבור בכיר כמותו. בית המשפט קבע כי מעשיו של הנאשם אינם באים בגדר מעשים שטבוע בהם יסוד של שחיתות המידות ושחיתות שלטונית במלוא מובן המילה. אין מדובר במעשים אשר נעשו תוך שימוש לרעה בכוח השררה השלטוני של אדם רם דרג ורם מעלה מתוך מניעים אינטרסנטים גרידא ותוך סטיה קשה מטוהר המידות המתחייב מעובד ציבור. כמו כן נקבע כי מעשי הנאשם קרובים הרבה יותר לטעות בשיקול הדעת מאשר למעשים שטבוע בהם יסוד של שחיתות המידות. לאור טיב העבירה ושיקולים נוספים המפורטים בגזר הדין, בית המשפט הגיע לכלל מסקנה כי ניתן במקרה זה להימנע מהרשעת הנאשם בגין המעשים אותם ביצע.

ת"פ (חיפה) 17438-11-14 **מדינת ישראל נגד סלימאן ואח'** (17.7.16) - באותו מקרה הנאשם (נאשם 2) הודה והורשע בעבירת מרמה והפרת אמונים לאחר שלפני התייצבותו של נאשם 1 בפני רשם ההוצאה לפועל, אמר לו הנאשם שאם יציג בפניו את רישיון הנהיגה, הרשם יוכל ליטול אותו וכן אמר לו כי אם יגיע עם רכבו הפרטי ולא באמצעות צו הבאה ניתן יהיה לעקל את רכבו. בעקבות אמירותיו אלו, השיב הנאשם 1 בכזב בפניבית המשפט כי אין בידו תעודה מזהה וכי הוא הובא לבית המשפט בידי הנאשם. באותו מקרה, לאחר סקירת נסיבותיו האישיות של הנאשם, הורה בית המשפט על ביטולה של ההרשעה.



לצד המעשים החמורים שביצע הנאשם יש לשקול את נסיבותיו האישיות של הנאשם ואת פועלו הרב עבור הקהילה, הציבור ומשטרת ישראל כפי שאלה משתקפים מהחומר המונח בפני בית המשפט.

מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי והסבירות שהוא יעבור עבירות בעתיד קלוש. הוא שירת כ- 30 שנה במשטרת ישראל ללא דופי; על פי תעודות והערכות שהוגשו לבית המשפט, הנאשם הינו שוטר מצטיין אשר ביצע את עבודתו נאמנה על הצד הטוב ביותר. כך למשל כתבה רפ"ק בגימ' הגב' דלית אלעד, אשר שימשה בתפקידה האחרון כרמ"ח פשעים בימ"ר צפון אודות הנאשם:

"במהלך עבודתנו יחד התוודעתי ליכולות הגבוהות ולמסירותו לעבודה של השוטר מוסא...מעולם, בכל השנים בהן עבדנו יחד, לא טען השוטר כי אין ביכולתו להגיע לעבודה ולטפל באירועים, גם בשעות לילה מאוחרות, חגים, שבתות, ולעיתים גם שהוקפץ מספר דקות לאחר שחזר הביתה מיום העבודה. המסירות והמוטיבציה לעבודה שהפגין היו חריגות לטובה וראויות לציון. מעבר למסירותו והשקעתו הרבה, נחשפתי לאמינותו ונאמנותו של השוטר מוסר לארגון ולחבריו ליחידה. כל משימה שקיבל לביצוע התבצעה תמיד על הצד הטוב ביותר, תוך הבנה מהותית ואמיתית של מטרות המשימה...בזכות קשריו הענפים והטובים הצליח השוטר מוסא לאתר ולהביא לחקירה עשרות חשודים ודרושים לימ"ר וליחידות אחרות. זכור לי אף כי במקרה בו נחשדו בני משפחתו...פעל השוטר מוסא בנאמנות לארגון ולתיק החקירה, והעדיף על פני נאמנותו למשפחתו המורחבת...עלי לציון כי בכל שנתיי במשטרת ישראל לא ראיתי יחס מכבד, ידידותי ומעריך כיחס לו זכה מוסא בבתי המשפט השונים בהם הופיע...מוסא הרוויח יחס זה ביושר ובעבודה קשה - תמיד היה מגיע מוכן לבימ"ש, וטען בשקיפות ובאמינות...במספר מקרים רב היה השוטר מוסא מעורב מאוד ודומיננטי אף בחקירתם של החשודים, והצליח להביא להישגים יפים אשר קידמו משמעותית את תיקי החקירה...היותו גאוה למשטרת ישראל שיש בשורותיה אדם נאמן אמין ומסור כל כך לעבודתו. בוודאי לי כמפקדת היה הכבוד והעונג להנות משוטר כזה, שכל מפקד היה מברך על הימצאו בין פקודיו. ידוע לי אף כי תיקו האישי מלא בהערכות גבוהות בכל 30 שנות שירותו...מוסא הוא החבר שכל אדם מייחל שיהיה לו בקרבתו...אדם משכמו ומעלה.."

בחוות דעת מאת הקצין רפ"ק עמית גולן, נאמרו על הנאשם הדברים הבאים:

"במהלך תקופת עבודתנו, התוודעתי לשוטר מצויין ומהטובים שיש לנו במערכת. מקצועי, מסור, נאמן לערכים המשטריים, לויאלי למערכת, למפקדיו ולא פחות חשוב לחבריו ליחידה...מוסא הוא מהשוטרים אשר היה מגיע ראשון לכל פעילות או אירוע ועוזב אותו אחרון וכל זה בשעות לא שגרתיות...מוסר הינו שוטר, אשר מהווה מקור סמכות לידע, מקצועיות וחשיבה יצירתית...מסירותו לעבודת החקירות והתשואל לא פעם עלתה לו בכך שהיה שוטר מאוים...מאחר ולא עשה הנחות לאף נחקר...נחשפתי לאדם טוב לב ורגיש...אמינותו ומקצועיותו של מוסא קיבלו ביטוי נרחב מאוד בכל הנוגע להתנהלותו בבית המשפט...מוסא מוערך מאוד בקרב הסנגורים, הפרקליטים,



התובעים והשופטים - אמינותו ויושרו היו מוכרים וידועים בקרב כל אלו ומעולם לא עלה ספק בדבר נתונים שהציג או ראיות שדיבר עליהן..."

כמו כן, הוצגו תעודות הצטיינות ותעודות הוקרה, אשר הוענקו לנאשם, על אופן ביצוע עבודתו, כאשר באותן תעודות הודגשו תכונותיו של הנאשם כשומר מסור ומקצועי, אשר עשה את מלאכתו נאמנה, צוינה תרומתו הרבה לארגון והיותו שומר מצטיין.

כמו כן, יש להתחשב בכך שהנאשם נטל אחריות על מעשיו והביע צער וחרטה על מעשיו בפני בית המשפט. הנאשם הינו אדם נורמטיבי אשר שירת במשטרה בתפקידים משמעותיים במשך 30 שנה, וכך גם משפחתו. אביו של הנאשם שירת בצבא שנים ארוכות, וחינך את ילדיו לשרת את המדינה, וכך עשה גם הנאשם - שני בניו משרתים במשטרה. גם אחיו של הנאשם משרתים במשטרה, שניים מאחיו הינם קצינים והשלישי שומר ותיק מאוד. אח נוסף של הנאשם נהרג במהלך מילוי תפקידו.

הנה כי כן, נראה כי מדובר בנאשם שהיה שומר מצטיין, אשר אכן, משתייך לשושלת שוטרים אשר משרתים את המדינה נאמנה מזה עשרות שנים, ולתרומתו האישית לביטחון הקהילה והציבור יש משקל משמעותי בבואי לבחון את שאלת הרשעתו בתיק זה.

נוסף על כך, בעקבות החקירה וההליך הפלילי המתנהל נגדו, מצוי הנאשם מזה תקופה במצב נפשי קשה. בהתאם לאמור לתסקיר שירות המבחן וחוות הדעת הרפואית שהוגשה בעניינו, הנאשם סובל מפוסט טראומה ומטופל תרופתית.

לפיכך, נראה כי האירוע נשוא תיק זה אינו מאפיין כלל וכלל את התנהלותו של הנאשם, והוא מהווה מעידה חד פעמית וחריגה, שבאה לאחר עשרות שנים של שירות הציבור על הצד הטוב ביותר. להתרשמותי, הנאשם נענש קשות על עצם העמדתו לדין פלילי, והוכתם בעצם ההליך המשפטי, אשר שימש מבחינתו, אקורד סיום צורם, לקריירת עשייה רבת שנים נטולת רבב.

פגיעה בסיכויי שיקום -

הנאשם שירת שנים רבות במשטרת ישראל, עם סיומו את השירות הוא פנה ללמוד משפטים על מנת לפתוח בקריירה שניה והתפרנס כעורך דין. להטבעת חותם של קלון פלילי, עלולות להיות השלכות קשות על הנאשם והוא לא יוכל לעסוק בעריכת דין ובכך יאבד את מקור פרנסתו העתידי - דבר המהווה נזק קונקרטי, וודאי ומיידי לנאשם, אשר מסר כי הוא עתיד לגשת לבחינות הלשכה במועד הקרוב.

סוף דבר:

לפיכך ולאחר ששקלתי את נסיבות המקרה ואת טיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה, כי מדובר במקרה חריג בו יש להימנע מהרשעת הנאשם, כפי שממליץ שירות המבחן.

לפיכך, הנני קובע כי הנאשם ביצע את העבירה של מרמה והפרת אמונים, אך לא יורשע בגינה.



אשר על כן, נקבע בזאת כדלקמן:

בטלה הרשעתו של הנאשם.

הנאשם יבצע עבודות שירות לתועלת הציבור, בהיקף של 200 שעות, במקום עבודה, במועד ובתנאים שייקבעו על ידי שירות המבחן (להלן: "צו השל"צ").

שירות המבחן יגיש תכנית של"צ לאישור בית המשפט, בתוך 45 יום.

בהתאם להוראות סעיף 3 לפקודת המבחן, הנני מזהיר את הנאשם בדבר חובתו למלא אחר צו השל"צ וככל שלא ימלא אחר הצו, ו/או יעבור עבירה נוספת במהלכו, יהיה צפוי להרשעה ועונש, על העבירה אותה ביצע, כחוק.

הנאשם יהיה בצו פיקוח שירות המבחן למשך שנה, במהלכה ישתלב בטיפול קבוצתי לעוברי חוק בתחום המרמה.

המזכירות תעביר העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י"א כסלו תשע"ט, 19 נובמבר 2018, במעמד הצדדים.